

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad. 8 fr. buiten de stad.

Een blad afzonderlijk, 20 centemen.

De aankondigingen, per drukregel, 15 centemen.

De reclamen, per drukregel 25 centemen.

De Postrijder verschijnt s'ondsdays, s'onderdags en zaterdags.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEF, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 20, en bij alle postdirecteurs.

Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

TONGEREN, DEN 26 MEI.

Provinciale kiezingen.

Kanton Bilsen.

Slechts twee dagen scheiden ons nog van het oogenblik waarop de kiezers zullen overgaan tot de gedeeltelijke hernieuwing van den provincialen raad. Het is vooral in het kanton Bilsen dat de strijd belang oplevert. Wij hebben te veel betrouwen in de katholieke gevoelens der groote meerderheid van dat kanton, om te kunnen twijfelen aan den uitslag der kiezing. De kiezers van het kanton Bilsen zullen hunne stemmen geven aan MM. NICOLAAS BECKERS advocaat, LEON DE MATTHYS, burgemeester van Munsterbilsen en OSCAR SCHAEZTEN, grondeigenaar, omdat deze drie kandidaten onder alle opzichten de politieke en godsdienstige denkwijzen der kiezers deelen.

Wij behoeven de kiezers niet meer bekend te maken met MM. Beckers en de Matthys. Deze twee achtbare raadsleden hebben lang genoeg bewezen dat het mandaat dat zij van de kiezers ontvangen hebben in goede handen geplaatst is.

En de derde kandidaat, M. Oscar Schaezten, wie is dat?

M. Oscar Schaezten deelt de denkwijze der kiezers van het kanton Bilsen zoowel in zake van politiek als in zake van godsdienstige belangen. Nauwelijks had hij de jaren bereikt welke de wet vereischt, of de kiezers der stad Tongeren kozen hem als lid van den gemeente raad. Hij werd achtervolgens lid gekozen van den fabriek raad der hoofdkerk en van de commissie van het hospitaal van Tongeren en in alle ambten welke hij bekleedde, heeft hij blijken gegeven van kennis, van dienstvaardigheid en van katholieke gevoelens. Hij is niet vreemd aan het kanton Bilsen, hij is integendeel een aanzienlijke grondeigenaar van het kanton, en zoo wij niet vreesden zijne zedigheid te kwetsen, zouden wij zijne weldaden hier kunnen herinneren. Gij die er aan twijfelt, gaat het vragen aan de inwoners van Althoesselt, en daarna zult gij niet meer aarzelen om den naam van M. Schaezten op uwe briefjes te schrijven benevens die van MM. de Matthys en Beckers.

En wie is nu M. Breuls? M. Breuls, hij zal het zelf moeten bekennen, is een der kopstukken van het liberalismus in den provincialen raad van Limburg, hij is een der aanvoerders der liberale associatie van Tongeren die zoo veel tweedragt in het arrondissement gestookt heeft, hij was het die over eenigen tijd optrad om den achtbaren heer Julliot in de Kamer te vervangen. De denkwijze van M. Breuls is

in alle opzichten tegenstrijdig aan die der kiezers; zijne stemmingen in den provincialen raad zijn altijd in oorlog met de zienwijze van degenen die hem gekozen hebben, en zoo er iemand een vreemdeling is in het kanton Bilsen dan is het wel M. Breuls die altijd en in alles schijnt voorgenomen te hebben van vreemd te blijven aan de gevoelens dergenen die hij te Hasselt moet vertegenwoordigen.

Maar men heeft iets uitgevonden dat M. Breuls moet doen zegeprezen! M. Breuls, zegt men, is voorzitter van het landbouw genootschap, en hij is gedelegeerd geworden voor de kadastrale herziening in Limburg! Dat is in andere woorden gezegd: kiezers, gij zijt landbouwers, en M. Breuls zal den landbouw voorstaan en daarom moet gij voor M. Breuls stemmen! Maar klappen zijn geen oorden, zegt de Brabander. Indien M. Breuls, als voorzitter van het landbouw genootschap, diensten bewezen heeft, niets belet hem van in het vervolg in dezelfde hoedanigheid diensten te bewijzen. De kiezers zullen aan M. Breuls zijn mandaat afnemen van provinciaal raadslid, maar hij blijft zoo als te voren voorzitter van het landbouw genootschap. De kiezers moeten maar vragen wat M. Breuls dan voor den landbouw gedaan heeft in zijne hoedanigheid van provinciaal raadslid? Heeft hij daar zijne zorgen gewijd aan de verdediging der belangen van den landbouw? Geenszins. Hij heeft zich overal, en om zoo te zeggen uitsluitelijk bezig gehouden met de politieke vraagstukken die aan kerk en godsdienst verbonden zijn, en zoo dikwijls er in den provincialen raad een kwestie op het tapijt gekomen is die betrekking had tot onze godsdienstige belangen, dan kon men zeker zijn dat M. Breuls de eerste opstond om het liberaal nedeje voor te fluiten en te spreken en te stemmen tegen de godsdienstige denkwijze der katholieke bevolking van Limburg. Kiezers van Bilsen, is het daarvoor dat gij M. Breuls naar den provincialen raad gezonden hebt? Gij zijt nu hert en ziel gehecht aan uwen godsdienst; zoudt gij nog langer kunnen uwe stemmen geven aan eenen kandidaat die u dikwijls genoeg bewezen heeft dat hij alle omstandigheden waarneemt om uwe godsdienstige gevoelens te krenken?

Nog een woordje om te eindigen.

Zoo dikwijls M. Breuls op den rang gesiaan heeft, hebben wij altijd ten zijnen voordeele dezelfde manoeuvres zien gebruiken. Zoolang de dag der kiezing niet gekomen is, stelt men M. Breuls voor als den vertegenwoordiger van den landbouw. De kandidaat maakt zich zoo nederig, zoo ootmoedig als mogelijk; dan komen de kiesmakers van links en rechts aan den kiezer voorhouden welke uitman-

den mond te brengen.

Ik wilde het voorkomen niet hebben als of die afgezette arm mijnen eelust bedorven had; daarom haalde ik mijn zakdoek voor den dag en hield dien voor den mond.

— Scheelt u wat? vroegde de raadshier bezorgd en Diefenbach zag mij uitvorschend aan.

— Mijne holle tand begint mij te kwellen, sprak ik verontschuldigend.

— Hebt gij last van holle tanden? vroegde Emilie haastig.

Van den eenen leugen komt de andere. Ik antwoorde:

— Ja erg; zoo dra konst er bij ongeluk niet het kleinste kruemelje eten in mijn eene tand of ik heb de bevigste pijn.

— He moet er uit! riep de vrouwelijke chirurgijn op beslissenden toon, sprong op en liep naar hare instrumenten.

Ik verschrikte. Mijne twee-en-dertig tanden mogten zich alle in de ongestoordste gezondheid verheugen.

— Ik bid u, mejufvrouw, zeide ik snel, doe geene moeite; als ik wel heb wordt de pijn al minder.

— De tand moet er uit, ging Emilie vrij opgewonden voort, een slechte tand is als een kwaad geweten, het rust niet, al zwijgt het ook voor het oogenblik. Gij hebt geen uur te verliezen.

— Waarlijk, hartelijken dank, sprak ik, laat het wezen; maar met ontzetting zag ik hoe het onverzettelijke meisje reeds eene afschuwelijke tang uit haren koker te voorschijn bracht.

— Laat mij ten minste uwe tanden eens zien.

— Dat ontbrak er nog maar aan, dacht ik bij

tende begaaftheden M. Breuls bezit, welke diensten hij zal bewijzen. 's Anderendaags is M. Breuls gekozen, en dan komt de liberale associatie victorie zingen, dan is er geen kwestie meer van landbouw, maar dan vernemen de goede kiezers dat zij in plaats van eenen beschermmer van den landbouw eenen doorkappenden liberaal gekozen hebben.

De kiezers van het kanton Bilsen hebben zich op die manier lang genoeg laten voorbij praten om ten lazen laatste niet gewaar te worden dat men hen tot hiertoe voor den zot heeft gehouden. De liberale rol van M. Breuls is afgespeeld.

De kiezers zullen hunne stemmen geven aan drie kandidaten die hun katholiek mandaat zullen getrouw blijven. Zij zullen op hunne stembriefjes de namen schrijven van:

MM. NICOLAAS BECKERS, advocaat.

LEON DE MATTHYS, burgemeester van Munsterbilsen.

OSCAR SCHAEZTEN, grondeigenaar.

Kanton Loon.

Alle tijdingen die wij ontvangen uit het kanton Loon doen voorzien dat de uittredende raadshieeren zullen herkozen worden. Men verstaat eigenlijk niet wie M. Alphonse Polus de gedahte heeft kunnen geven van zich op den rang te zetten, om het mandaat van raadshier te betwisten aan M. den advocaat Darrs. Men moet zich inderdaad een slecht denkbeeld maken van de kiezers van het kanton Loon om te kunnen veronderstellen dat deze het mandaat zullen ontnemen aan eenen raadshier van zulke groote verdienste als M. Darrs om het in andere handen te stellen. Wij verzoeken de kiezers zich toekomenden maandag naar de kiezing te begeven en den naam van M. Darrs als naar gewoonte op hunne briefjes te schrijven.

Zal er een Congres zijn?

Verscheidende geruchten en telegrams zijn nu in omloop; doch er is nog geen bepaald antwoord te geven op de vraag: zal er een Congres zijn, en zou het behoud van den vrede uit dezelfde beraadslagingen voort kunnen sproeten?

Een feit schijnt thans verzekeerd: het program van den franschen hoofdminister Drouyn de Lhuys heeft, na eenige aarzelingen, den bijval van het engelsch kabinet verworven. Naar men zegt, is de bijtreding van Rusland gisteren avond in Parijs toegekomen, en men slaat gelooft aan dit nieuws, omdat men zich voorop van dien bijval overtuigd hield.

De drie onzijdige groote Mogendheden zijn

derhalve te akkoord om gemeenschappelijke pogingen te doen voor het behoud van den vrede. Deze goede verstandhouding is reeds een zeer aanmerkelijk feit. Aangezien dezelve zoo gemakkelijk bewerkstelligd is geworden voor den oorlog, mag men veilig veronderstellen dat, bijaldien de vrede wierd verstoord, de drie groote Mogendheden tusschen zullen komen om denzelve al spoedig te herstellen.

Plijft te weten, welke de gestemdheid is der regeeringen van Pruisen en Italië. Men zegt wel, dat beiden hare bijstemming hebben gegeven voor de deelname aan een Congres, of miestens aan eene Conferentie; doch tot heden hebben ze nog geen welkdanig program goedgekeurd, welk aanleiding zou kunnen geven tot onderhandelingen.

De kabinetten van Berlijn en Florence hebben eenvoudig toegestemd in de deelname aan een Congres, tot zending hebbende de bekrachtiging der gewaande rechten van Pruisen op de Elve hertogdommen en de regeling der voorwaarden eens afstands van Venetië aan Italië. Dergelijke bijtreding verbindt die beide kabinetten schier tot niets, en laat geen andere concessien vooruit zien. Daarbij hebben ze den eisch gedaan, dat die onderhandelingen niet voorafgegaan zullen worden door eene ontwapening noch opschorsing der oorlogstoebereidsden; men zou aldus beraadslagen met gelaten kanonnen en brandende lonten. Zulke toestand behoelt inderdaad niet veel goeden uitslag aan de onderhandelaars.

Ook Oostenrijk houdt zich op zijne hoede; het wil wel deel nemen aan de beraadslagingen van een Congres, en geenszins beticht kunnen worden van de vredelievende pogingen der onzijdige Mogendheden schipbreuk te hebben doen lijden, doch het wil de eerste niet zijn om verder te gaan.

Bijaldien de drie onzijdige Mogendheden erin gelukt zijn eenen grondslag te vinden voor onderhandelingen, door al de betrokken partij te aanvaardbaar, dan kan eene bevredigende overeenkomst voortvloeien uit deze gelukkige pogingen der diplomatie. Is het niet zoo, dan zal men de uitbarsting der vijandlijkheden slechts voor eenige dagen vertraagd hebben.

Men schrijft uit Brussel aan *le Temps*, 18 mei:

« Gij hebt gemeld, volgens een blad dezer stad, dat er geruststellende woorden alhier door het fransche gouvernement waren overgemaakt, in het vooruitzicht der gebeurtenissen, welke de oorlog zou kunnen medebrengen. Ik ben in staat gesteld het feit te kunnen bevestigen, zonder den aard der mededeeling, uit Parijs komende, te kunnen

EEN MISVERSTAND.

HOE IK EENS WAS UIT VRIJEN GEGAAN.

(Verooly)

Jufvrouw Emilie begon mij al spoedig even onuitstaanbaar te worden als mejufvrouw hare zuster. De vader verzocht haar wat vriendelijker te zijn, maar dat waren allemaal woorden in den wind. Diefenbach bekommerde zich niet in het allerminst om de vaderlijke strafpredikatie; zij hield zich nog veel te veel in den geest met hare amputatie bezig en was juist van plan om haren vader eenige regels der ontleedkunde aan het verstand te brengen, waartoe zij den arm weder voor den dag haalde, toen Junghänel's geduld eindelijk toch ook uit was.

— Uit mijne oogen met dat afschuwelijke ding! riep hij in toorn.

Emilie pakte haren arm zorgvuldig weder in den doek en liep weg.

— Ik begrijp niet, sprak hij knorrig, wat het meisje van daar heeft; zij is toch anders niet zoo gewoon hare chirurgicale wijsheid op te dringen. Die gelukkige afzetting moet haar het hoofd op hol gebracht hebben. Nu, laten wij er maar niet meer aan denken, tasten wij toe en gaan wij voort met onzen maaltijd. Die malle meid!

Ik kon geen beet meer over de lippen krijgen. Het kelkige gezigt van den bloedenden arm had mij voor acht dagen mijnen eelust benomen. Na eenige minuten trad Emilie weder binnen en nam aan tafel plaats.

— Tast toch toe, geëerde vriend sprak Junghänel aanmoedigend, daar hij bemerkte dat ik met vork en lepel zat te spelen, zonder ze een-

mij zelven, als ik eens den mond open doe is het opgewonden schepsel in staat mij in haren ijver het gehele kakebeen uit te breken.

Ik klemde daarom mijn tanden zoo mogelijk nog vaster op elkander en bromde eene m-nigte verontschuldigingen, die mijnen afkeer van alle kiezer-trekken duidelijk genoeg te kennen gaven. Diefenbach, die van mijn stil gebrom en mijne redenen volstrekt geene rekening scheen te houden, trok eene stoel aan het venster en beval de bediende eene kom met water te brengen, waaraan zij mij met een hemelsch lachje uitnodigde om op den stoel plaats te nemen.

— De duivel moet mij in dit huis gebracht hebben, sprak ik tot mij zelven, en verklaarde nogmaals dat ik in geen geval tot de voorgenome operatie besluiten kon. Tandten trekken, verzekeerde ik stellig en plechtig, was iets dat volstrekt met mijne beginselen in strijd was.

— Ik zal u in het minst geen kwaad doen, antwoordde Emilie, maar de studie der tanden is mijn lievelingsvak laat daarom ten minste toe dat ik de uwe eens onderzoek.

Hoe zonderling deze wenschen ook ware kon ik toch daartegen niets zeggen. Ik lag toch al onder het vermond-n en lafard, en hazenbart te zijn. Dat wilde ik niet. Wel weigerde ik nog een oogenblik, quasi uit beleeftheid, aan Emilie's verzoek te voldoen. Maar het hielp alles niets. Ik moest op den stoel aan het venster gaan zitten en den mond opendoen.

Tot mijnen schrik ging de raadshier uit de kamer; ik bevond mij dus geheel in de macht van het monster.

Emilie haalde een tand sonde uit den koker en nu begon een schaven, strijken en vabieren aan mijn eerlijk gebit dat volstrekt niet van de

aangenaamste aanboeningen werd vergezeld. Evenwel verbeet ik de pijn en hield mij stil. Na de sonde kwam een ander instrument aan de beurt. Faarop werd er van voren aan geschrapt en gekrast. Ik leed als een Job.

— Wilt gij nu zoo goed zijn den mond uit te spoelen? sprak de operateur en bood mij een glas water aan. Ik deed het en bemerkte met schrik dat ik bloedspuilde.

— Niets is schadelijker, verklaarde Emilie, dan dat het tandvleesch te hoog om de tanden liegengroot. Ik heb het daarom wat afgeschuafd.

— Zoo, zuchtte ik en hoopte dat de operatie nu gedaan zou wezen. Maar het was zoo niet.

Emilie kreeg een derde instrument, nog vreeselijker om aan te zien dan de vorige.

— Ik zal u niet verder lastig vallen, sprak ik en sloot den mond vast toe.

— Nog maar een oogenblik, smeekte de vreeselijke tandmeesteres, de roofgierige tang schoot mijnen mond binnen en pakte waarachtig een' tand beet. Eene onwillekeurige rilling greep mij aan.

— Om Gods wil, stamelde ik, gij zult toch niet?

Maar op het zelfde oogenblik was het ook reeds of mijn gansch hoofd met een' ruk uit elkaar werd getrokken. En terstond daarna sprak Emilie met groote kalmte, terwijl zij mij eenen prachtige tand met drie reusachtige wortels toonde; ziet gij, die moest er uit; hij was al aan het bederven, zou in het vervolg de andere gezonden hebben aangestoken en u groote pijn hebben doen lijden.

Ik was meer dood dan levend. Mijne tong onderzocht zenuwachtig trekkend den voorbeeldeeloozen afgrond die de plaats van de onher-